

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο ειδικό του συνοδευόντος τόν 'Θωνα κατά την κάθοδό του στην Ελλάδα Βασιλευσίου Χριστοφώρου Νέγερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου:

φιλος μου λοιπόν αυτός αποφάσισε να έπωφεληθώ της ευκαιρίας και να κάνω μία έκδρομη ως την Δραία αυτή νήσο του Αιγαίου Έγώ δένχηκα πρόθυμα την πρόκλησή του, γιατί εκείνες τις ημέρες είχα πάρει μία άδεια τριών εβδομάδων.

Η δυσκολία ήταν να βρούμε καράβι, που έθαυρε για την "Ανδρό, έπειδή εκείνη την εποχή, δέν υπήρχε τακτική συγκοινωνία τών νήσων με τή Σερέα. Μιά μέρα όμως ο διερχόμενος μας Κουκουδάκης μάς έφερε την ειδησι ότι ένα πλοιαίο που έρχόταν από τό Ναύπλιο είχε ανάγκαστή να καταφύγη στη Μουσυχία λόγω της σφοδρότητας του ανέμου κι' άνχ το καίρις τό επέτρεπε, ό καπετάνιος θά έξακολουθούσε τό ταξείδι του την

άλλη μέρα.

Έπωφεληθήκαμε άμέσως της ευκαιρίας κι' ό Κουκουδάκης κατέβηκε έπειπόντας στον Πειραιά για να συνεννοηθί με τόν πλοίαρχο. 'Όταν, έπειτ' από λίγες ώρες, ανέβηκα πάλι στός 'Αθίνας, μάς άνήγγειλε ότι έπρεπε να είμαστε έτοιμοι να φύγουμε την άλλη μέρα τό βράδυ.

Πράγματι έκινήσαμε την άρισμένη ώρα και την μεθεπομένη τό πρωί, φτάσαμε μπρός στην πόλι της "Ανδρού.

'Όταν βγήκαμε έξω, μάς ώδηγησαν στο σπίτι ένός Άρχοντος, που άνομαζόταν Βερικός. Ήταν ένας ήλικιωμένος, ψηλός κι' εύρωστος άνδρας, που φορούσε την ένδυμασία τών ησιωτών. Μάς ύποδέχτηκε πρόθυμα και μάς ώδηγήσε σε μία μεγάλη αίθουσα, δεξιά κι' άριστερα, στην όποια φαινόντουσαν τά πλαγινά δωμάτια του σπιτιού. Στο βάθος της αίθουσας αυτής ήτα, ένα μεγάλο μαριμάρινο τζάκι κι' από πάνω ένας μεγάλος καθρέφτης, με πλατειά δλόχρωση κορνίζα. Στους τοίγους κρεμόντουσαν πολλές εικόνες άνδρων και γυναικών. Μπρός στο τζάκι ήταν, ένα τραπέζι από κυπαρισσόξυλο με στολισματα από φίλντις και γύρω άπ' αυτό τέσσερες μεγαλοπρεπείς έπιχρυσες πολυθρόνες στολισμένες με βελούδο, δλόγωνα πάλι στους τοίγους ύπήρχαν Τουρκικά ντιβάνια.

Μάς προσέφεραν μακριά ταιιπόικια για να καπνίσουμε κι' ύστερα μάς σερβίρισαν γλυκό και καφέ.

Συγγνώμης άρχισαμε να κουθενιάζουμε με τόν οικοδεσπότη, ό όποιος μιλούσε άρκετά καλά τά 'Ιταλικά κι' έτσι μάθαμε πολλά ή ή και έθιμα του νησιού, τά όποια ήσαν, ως έπί τό πλεόντων, μεσαιωνικά. Στην "Ανδρό, όπως και στην σημερινή Άγγλία, και όπως σ' όλη την Ερώπη κατά τόν μεσαιώνα, τό πρωτότοκο παιδι τών άρχοντικών σπιτιών κληρονομεί δλόκληρη την περιουσία. Τά άλλα παιδιά μάθαίνουν κάποια τέχνη ή ό μεγαλύτερος άδελφός τους τούς δίνει μερικά χρήματα για να δημιουργήσουν δική τους.

Απ' τά κορίτσια πάλι, όταν είναι πολλά, τό ένα άπ' αυτά πατρεύεται και τάλλα είναι άνωμα δγαμα στο σπίτι του πρωτότοκου άδελφού τους ως 'θείες' κι' αναλαμφάνουν όλη τή φροντίδα του νοικοκυριού.

'Όλοι οι άρχοντες της "Ανδρού κατοικούν στα χωριά σε μεσαιωνικούς πύργους και τά χωράφια τους τά καλλιεργούν 'Αλθωνοί χωρικοί, οι όποιοι, άν και δέν μπορούν να ζήσουν δόλοιοι, έξουσιάζονται όμως από τούς κυριούς ταν.

Οι άρχοντες της "Ανδρού είναι υπερόβολοι φιλόξενοι, τό θεωρούν δέ μεγάλη τους τιμή να έχουν ξένο στο σπίτι τους. Στο γεύμα μάλιστα που παραθέτουν πρός τιμήν του, προσκαλούν όλους τούς συγγενείς και τούς φίλους τους, οι όποιοι μένουν στην ίδια περιφέρεια.

Μία ώρα μετά την άφιξι μας στο σπίτι του άρχοντος Βερί-

κου, άκούσαμε άπ' έξω φωνές κι' ή οικοδέσποινα μπήκε δούτρες φορές στην αίθουσα που βρισκόμαστε και μιλήσε με τό σύζυγο της. Τέλος ό κ. Βερικός γύρισε πρός έμάς και μάς έπείθε ότι έπειδή έγινε γνωστο στην πόλι πως είχε 'ρθή ένας Εύρωπαιος γιατρός, είχαν παρουσιάστη πολλοί άσθενείς για να ζητήσουν τις συμβουλές του.

Ο φίλος μου ό γιατρός τό άπάντησε ότι πολύ πρόθυμα θά έδινε τις συμβουλές του σε όσους ήθελουν. Τότε ή οικοδέσποινα άνοιξε την πόρτα κι' άμέσως μπήκαν μέσα καμμία σαρανταριά άτομα, άνδρες, γυναίκες και παιδιά που γέμισαν τή μεγάλη αίθουσα. 'Όλοι χαίρετσαν τό φίλο μου, λέγοντας: 'Καληπέρα, έξοχώτατε', γιατί στην Ελλάδα μόνο ό γιατρός έχει τόν τίτλο του έξοχώτου, έξετάστηκαν δε ό ένας μετά τόν άλλο, ένώ ό κ. Βερικός χρησίμειε ως διερχόμενος.

Ο δυστυχισμένος όμως γιατρός βασανίστηκε πολύ, γιατί όλοι του μιλούσαν με τό ντι και με τό σίγμα για την άρρώστεια τους. Τέλος, άποκαωιωμένος, έίπε στον κ. Βερικό ότι δέν μπορεί να συνεχισι πεία και να παρακάλεση εκ μέρους του τούς άσθενεις που έμειναν ανεξέταστοι να ξανάρθουν την άλλη μέρα τό πρωί.

Την άλλη μέρα αποφασίσαμε να πάμε στο χωριό 'Αποίκια, που άπέχει δύο περίπου ώρες άπ' την προτεπούσα, για να έγχειρισι ο φίλος μου ό γιατρός στον άρχοντα Νέγρη τή συστατική έπιστολή του άσημίου του που ήταν φοιτητής στο Μόναχο. Κατά συμβουλήν του κ. Βερικού όμως ξεκινήσαμε στις πέντε τό απόγευμα, γιατί ή ημέρα ήταν πολύ ζεστή και θά βασανίζομαστε πολύ άν κάναμε την πορεία μας με τόν ήλιο.

Στό δρόμο μας συναντήσαμε πολλούς τετραπόδους μεσαιωνικούς πύργους που τούς περιστοιχίζουν άρατάτοιοι κήποι γεμίστοι παύφυλλα κυπαρίσσια και άνηθ, που μοσχοβολούσαν μέσα στο καύμα του Αύγουστου.

Τέλος φτάσαμε στα 'Αποίκια.

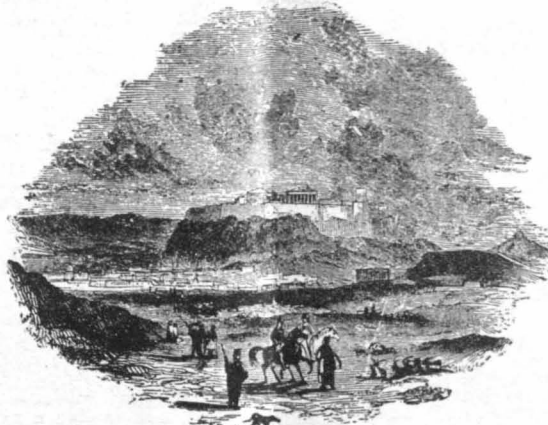
Σ' ένα βραχάδιές έπίπεδο, κάτω από ένα μεγάλο πλατάνο, βρισκόταν τό κafenείο του χωριού, που τό προφύλασσαν άπ' τις άχίνες του ήλιου τά πλατειά φύλλα του δέντρου. Έκε' ήσαν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι από τούς άρχοντες της περιφέρειας. Οι πίο πολλοί ήσαν ντυμένοι σαν τούς "Ελληνες της Μικρας 'Ασίας. Φορούσαν μακριά άντερια και ζουανάρια και στό κεφάλι τζουμπέ. Έίχαν συγκεντρωθί γύρω από δύο συντρόφους ταν, που έπαιζαν ζάρια και τή στιγμή της άφίξεάς μας συζητούσαν ζωηρά. Μόλις μάς είδαν σηκώθηκαν και μάς εγγήθησαν: 'Καλώς ώρίστατε'. Έμεις τούς ρωτήσαμε τότε ποός ήταν ό άρχων Νέγρης κι' άμέσως ένας άντρας που έξεχώριζε στο ντύσιμό του από τούς άλλους μάς πλησίασε και πήρε άπ' τό γιατρό τή συστατική έπιστολή.

Μόλις τή δίδασα, δέν ήξερε πως να μάς δείξει τή χαρά του και πως να μας περιποιηθί. Διάταξε και μάς έφεραν άμέσως καφέ και άργελέδες και κατόπιν άρχισε να μάς ρωτάη από που έρχεσαστε, ποός ήταν ό κθένας από μάς, ποιά ή πατρίδα μας, άν είχαμε γυναίκες και άδελφια, άν είμαστε άνωμοι και ποιά ήσαν τά όνόματά τους και τά όνόματά μας. Έπειτα μάς άπήλυθε ένα σωρό έρωτήσεις για τό βασιλέα "Θωνα και για πολλά άλλα πράγματα κι' έπέτρεψε ό "Αρχων Νέγρης μάς προσκάλεσε να πάμε στον πύργο του.

Ο πύργος αυτός ήταν ψηλός και τετραώροφος κι' είχε ως πατάρισμα ένα νεόκτιο σπίτι, στο όποιο και μάς ώδηγήσε ό οικοδεσπότης. Έκε' έμας έπιωσε σε μία μεγάλη αίθουσα της όποιας ή έπίπλωσις ήταν ρυθμού 'Ερρίκου Δ'.

Στή μέση της αίθουσας αυτής ήταν ένα μεγάλο και μακρό δρόνιο τραπέζι. Καθίσαμε στο ντιβάνι και μάς έφεραν καφέ και γλυκό. 'Αλλά τά πεινασμένα στομαχία μας άπαιτούσαν σπερετώτερο τροφή, γιατί από τις δεκά τό ποιά δέν είχαμε φάει τίποτε άλλο, παρά λίγο τυρί και ψωμί κι' ένα ποτήρι κρασί.

Ο "Ελλην εινε έξαιρετικά λιτοδίαιτος και με φαγητά του μόλις φτάνουν σ' ένα Γερμανό, χορταίνουν τέσσερες πέντε "Ελληνες. (Ακολουθεί)

Η 'Αθίνα την εποχή του 'Θωνος (Σχέδιο ξένου περιηγητού)